

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. B.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. října 2019, č. j. OAM371/ZA ZA11-K10-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. října 2019, č. j. OAM-371/ZA-ZA11-K10-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v jejímž úvodu obecně namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, protože správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azyl, dále § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Tyto obecné námitky dále konkretizoval.
3. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou splněny podmínky k udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 a 14b zákona o azylu (pozn. soudu – s ohledem na skutkový stav věci a obsah žalobních tvrzení měl žalobce s největší pravděpodobností ve skutečnosti na mysli ustanovení § 14a zákona o azylu). Poukázal v tomto směru na svůj azylový příběh a skutečnosti, které sdělil v průběhu pohovorů v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zopakoval, že je ženatý a měl poměr s vdanou ženou. Za tento čin mu ve vlasti hrozí trest smrti. O tom, že je žena, s níž udržoval milenecký vztah, vdaná, nevěděl. Kvůli mimomanželskému sexuálnímu styku měl být napaden bratrem této ženy a mělo mu být vyhrožováno zabitím. Útočníci jej vyhledali i v zaměstnání. Žalobce se proto přestěhoval do provincie Mázandarán, ale útočníci začali následně vyhrožovat jeho manželce (setnutím hlavy), zbili ji a požadovali, aby jim poskytla žalobcovu novou adresu. Žalobce se proto rozhodl odcestovat z Íránské islámské republiky (dále jen „Írán“) do Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“), aby zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Během pobytu v Německu se dozvěděl, že na něj bylo podáno trestní oznámení. Je toho názoru, že bylo podáno právě kvůli jeho styku s vdanou přítelkyní. Konstatoval, že v případě návratu do země původu by byl zatčen a neměl by přístup k právní pomoci.
4. Žalobce dále zdůraznil, že má ve vlasti obavy i z pronásledování týkajícího se jeho náboženského přesvědčení. Během pobytu v Německu totiž konvertoval ke křesťanství. V Íránu za konverzi v krajním případě hrozí trest smrti.
5. Lze tak shrnout, že žalobce se obává nejen pronásledování soukromými osobami – bratry ženy, s níž měl poměr, ale má kvůli této skutečnosti čelit pronásledování a hrozícímu trestu smrti i ze strany státních orgánů. Tyto obavy spojuje zejména s informací o zahájeném trestním stíhání vůči jeho osobě. Dále se obává trestu smrti kvůli svému náboženství (konvertoval ke křesťanství).
6. K napadenému rozhodnutí žalobce dále konstatoval, že žalovaný zpochybnil nebezpečí, která mu hrozí a jeho výpověď shledal jako nevěrohodnou. S těmito závěry přitom nesouhlasí. Na podporu svého tvrzení poukázal na určitá sporná místa své výpovědi, k nimž doplnil další informace. Je toho názoru, že veškeré skutečnosti zřetelně vysvětlil již během pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto směru rovněž

odkázal na Příručku EASO: Posuzování důkazů, a má za to, že žalovaný důkazy posoudil v rozporu s jejím zněním.

7. K problematice křesťanů v Íránu zmínil žalobce zejména Výroční zprávu o náboženské svobodě vydanou v dubnu 2019 Komisí USA pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF), z níž vyplývá, že v Íránu dochází k systematickému potlačování křesťanské víry a v roce 2018 došlo k masovému zatýkání křesťanů. Další zdroje informací, na něž odkázal, jsou obdobného znění.
8. Žalobce je toho názoru, že žalovaný se domněnkou o nevěrohodnosti jeho výpovědi, vztahující se k otázkám jeho náboženského vyznání a mimomanželského poměru, zabýval pouze okrajově. Spolu s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že: *„žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než svou vlastní výpovědí. Je úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu, nikoli nepodložených subjektivních domněnek.“* Z výše uvedených důvodů považuje výrok napadeného rozhodnutí za věcně nesprávný a nepřezkoumatelný, v celkovém důsledku nezákonný. Žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, nezohlednil uspokojivě vyjádření učiněná žalobcem, nepřihlédl ani k fotografiím, které doložil, a neshromáždil dostatek přesných a aktuálních zpráv o zemi původu. Žalobce proto navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.
9. V průběhu předmětného soudního řízení byla nadepsanému soudu doručena žalobcem i replika k vyjádření žalovaného ze dne 16. 1. 2020, která se nesla ve shodném argumentačním duchu. Žalobce nad výše uvedené poukázal dále na to, že žalovaný v průběhu správního řízení odmítl převzít důkazy, jež mu předkládal na flash disk nosiči. Mělo se jednat o předvolání k soudu v Íránu. Krajskému soudu byl tento dokument zaslán v tištěné podobě (v originálním znění) spolu se zmíněnou replikou. Konstatoval přitom, že obsahem dopisu č. 1 je předvolání k soudu v Teheránu ze dne 30. 9. 2019 a obsah dopisu č. 2 je dle názoru žalobce spíše informativního charakteru, týká se vedeného řízení, jemuž však žalobce plně nerozumí. Na základě shora uvedeného tak stále trvá na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žaloby a námitky dle jeho názoru nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu řádného nevypřádání se s doloženými materiály považoval za nedůvodnou, jelikož se jimi zabýval dostatečně, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Při rozhodování vzal též v potaz informace tvrzené žalobcem.
11. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Po provedeném správním řízení má žalovaný za to, že žalobce v Íránu nečelí hrozbě pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Obavy žalobce byly shledány jako účelové, ve snaze uvést závažné azylově relevantní motivy obav z případného návratu do vlasti. Žalovaný má za to, že se této problematice věnoval dostatečně např. na str. 18 napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na zprávu Informace Dánské imigrační služby: Domácí církve a konvertité z dubna 2018, se kterou byl žalobce seznámen, z níž vyplývá, že navrátilivší se osoby, které přestoupily na jinou víru, ale neprovádějí žádnou aktivitu, která souvisí s křesťanstvím, nebudí u státních institucí

zájem. O účelovosti výpovědi žalobce svědčí i to, že konverzi nezmínil jako jeden z důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž hovořil pouze o problémech s manželem ženy, s níž měl milostný poměr. I přes tyto skutečnosti pobýval v zemi původu ještě dalších 10 měsíců před tím, než z ní legálně vycestoval. Z tohoto důvodu žalovaný nepovažoval podklady o křtu a jiných skutečnostech za relevantní pro danou věc.

12. Dále konstatoval, že: „*Tvrzení žalobce, že za několik měsíců během pobytu v ČR neměl možnost vytisknout dopis od soudu v Íránu, který má v elektronické podobě, správní orgán považuje za čistě účelové.*“ Žalovaný mu přitom pro doplnění důkazů poskytl dostatečnou lhůtu.
13. Po prostudování výpovědi žalobce má žalovaný za to, že ty jsou celkově nevěrohodné, nekonzistentní, obsahující vnitřní logické rozpory a nesrovnalosti. Ty nevyvrátil žalobce ani v podané žalobě, která v tomto směru dle jeho názoru neobsahuje žádné konkrétní důkazy. Tvrzený stres, který mohl zapříčinit nepřesnosti v jeho výpovědi, byl žalovaným rovněž shledán jako účelový, neboť žalobce sám podepsal, že se cítí být schopen pohovory absolvovat.
14. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili.
16. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „*úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU*“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 17. 4. 2019. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobce učiněné v průběhu celého správního řízení představují několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobce.

18. Pouze ve stručnosti krajský soud shrnuje, že žalobce je státním příslušníkem Íránské islámské republiky, perské národnosti a křesťanského vyznání katolického směru. Je ženatý. Jeho žena žije v Íránu. Není nijak politicky aktivní. Do České republiky byl transferován z Německa v rámci dublinského řízení dne 17. 4. 2019. Žalobce v minulosti žil 6 měsíců v Německu, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Hlavní důvod, který uvedl k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice je jeho vztah s vdanou ženou v Íránu. Má strach z jejího muže, který ho napadl a dále mu měl vyhrožovat zabitím. Tyto obavy vztáhl i vůči bratrům ženy, s níž měl zmíněný milostný poměr. V průběhu pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany několikrát měnil svou výpověď zejména ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se střetu s manželem jeho milenky. V doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se konal dne 1. 8. 2019, zmínil určité informace o svém vztahu ke křesťanství, bez bližší znalosti tohoto náboženství.
19. Lze shrnout, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova obava o život na základě výhružného jednání ze strany manžela a bratrů ženy, s níž měl milostný poměr. Dále se žalobce obává trestního stíhání v zemi původu kvůli cizoložství, neboť má za to, že po jeho vycestování na něj bylo z tohoto důvodu podáno trestní oznámení. V Íránu hrozí za toto jednání odsouzení k trestu smrti. Jako další důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany považuje žalobce fakt, že v průběhu svého pobytu v Německu konvertoval ke křesťanství a i za to čelí v zemi původu hrozbě uložení trestu smrti.
20. Při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konkrétně vycházel z žalobcovy výpovědi, žádosti o schengenské vízum ze dne 30. 7. 2018 a dále informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a to: Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Írán – Nezákonné vycestování ze země z února 2019, Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. 5. 2019, Informace Dánské migrační služby: Domácí církve a konvertité z dubna 2018, zprávy Express: Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zabránili deportaci z Británie ze dne 14. 6. 2019 a zprávy Washington Post: Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit ze dne 6. 9. 2017.
21. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) dne 29. 8. 2019. Ten této možnosti využil a k seznámení se s podklady se dostavil. Chtěl doplnit podklady pro vydání rozhodnutí dalšími materiály, které měl na elektronickém nosiči dat - flash disku. Konstatoval, že se jedná o soudní příkaz k podání vysvětlení týkající se jeho případu. Dopis měl přijít manželce žalobce do schránky v Íránu, přičemž ta mu zaslala znění elektronicky v PDF formátu. Žalobce nevěděl, čeho přesně se dokument týká, ale byl odeslán z krajského soudu Šahíd Šírúdí v Teheránu. Žalovaný tento dokument elektronicky nepřijal a požádal žalobce, aby jej doručil v tištěné podobě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc zpochybnil, že by informace v něm obsažené mohly nějak ovlivnit konstatovaný skutkový stav a azylový příběh žalobce. Měl totiž za to, že výpověď žalobce je celkově nevěrohodná a tento dokument by nedoložil nic, co by závěry o neudělení mezinárodní ochrany s ohledem na prokázání celkové nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi mohlo jakkoliv zpochybnit.
22. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud po přezkumu k právnímu závěru, že žaloba je důvodná.

23. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
26. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
27. Ohledně definice pojmu *„pronásledování“* odkazuje krajský soud ještě na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. „kvalifikační směrnice“).
28. Krajský soud doplňuje, že shora citované ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu spojuje důvodnost strachu z pronásledování i z hlediska možného pronásledování do budoucna, protože rozhodování o mezinárodní ochraně je rozhodováním prospektivním. V rámci tohoto posuzování se pak uplatňuje standard tzv. přiměřené pravděpodobnosti (viz např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

29. Zásadním předpokladem k tomu, aby správní orgán (potažmo správní soud) mohly zodpovědně posoudit, zda je v tom kterém případě žádosti o mezinárodní ochranu standard uvedeného institutu naplněn či nikoliv, je úplné zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu. Krajský soud je toho názoru, že právě této svojí povinnosti žalovaný v posuzované věci nedostál. Skutkový stav věci totiž nezjistil dostatečným způsobem.
30. Žalobce od počátku řízení o své žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdí, že měl milostný poměr s vdanou ženou a v Íránu hrozí za toto jednání odsouzení k trestu smrti. Žalobce se tak obává a má za vysoce pravděpodobné, že by mohl být z tohoto důvodu pronásledován státními orgány země původu. Má rovněž za to, že po vycestování z vlasti na něj již bylo podáno trestní oznámení a zahájeno trestní stíhání právě kvůli cizoložství. Tuto svou argumentaci chtěl podpořit i dokumentem, o němž tvrdí, že je to soudní příkaz z krajského soudu Šahíd Šírúdí v Teheránu k podání vysvětlení ohledně jeho případu. Přípis přišel na adresu bydliště žalobce v Íránu, převzala jej jeho žena, která mu poslala znění tohoto dokumentu v PDF formátu. Žalobce poskytl žalovanému dokument na elektronickém nosiči - flash disku dne 29. 8. 2019. Ten jej v tomto formátu nepřijal, ale požádal žalobce, aby dodal materiál vytištěný.
31. Krajský soud podotýká, že žalovaný nestanovil žalobci žádnou lhůtu pro předložení vytištěné verze výše uvedeného dokumentu. Jak se podává z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 29. 8. 2019, žalobce se vyjádřil v tom směru, že nemá možnost dokument vytisknout a jeho snahy v tomto směru byly prozatím bez úspěchu. Žalovaný následně i přes výše uvedené a bez dalšího upozornění či kontaktování žalobce vydal dne 7. 10. 2019 napadené rozhodnutí. Argumentoval celkovou nevěrohodností žalobce a jeho výpovědí.
32. K tomuto krajský soud upozorňuje, že již jen z obsahu podkladů, které si opatřil žalovaný v průběhu správního řízení, a stejně tak z obsahu podkladů, které předložil žalobce v soudním řízení, přitom plyne, že v Íránu skutečně trest smrti za cizoložství hrozí (viz např. Informace OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 30. 5. 2019, na č.l. 69 správního spisu). Dle krajského soudu se tak měl žalovaný v první řadě zaměřit na vyhodnocení této otázky. Tedy adekvátně posoudit, zda žalobci reálně hrozí v zemi původu zásah ze strany státních orgánů právě pro jeho milenecký poměr, či nikoliv. Měl tak vzít v potaz rovněž (a možná zejména) žalobcem navržený důkaz (viz shora), jelikož tento dokument mohl do této problematiky vnést zcela zásadní informace.
33. Za tímto účelem se měl pokusit vyjít žalobci vstříc alespoň v tom, že mu měl stanovit určitou konkrétní lhůtu pro předložení předmětného dokumentu nebo například přijmout zmíněný flash disk a ten založit do správního spisu. Nic mu přitom dále nebránilo v tom, aby žalobce rovněž poučil o následcích, které nastanou, pokud včas předmětnou listinu nepředloží. Žalovaný však svým jednáním ponechal žalobci volnost v rozhodování o tom, kdy předmětnou listinu doloží, a poté v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že ten listinu nedoplnil včas a že je celkově nevěrohodný. Dlužno dodat, že žalovaný se omezil na nekorektní (až útočné) jednání vůči žalobci, jak také plyne z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze

dne 29. 8. 2019, kdy již v této době automaticky vycházel z premisy účelového jednání žalobce.

34. Krajský soud tedy nemůže pominout skutečnost, že žalovaný neprovedl důkaz, který se jeví s ohledem na shora uvedená žalobcova tvrzení stěžejním. A to důkaz, který se mu přímo nabízel a měl jej na dosah. Mohl tedy snadno zjistit, zda existuje přiměřená pravděpodobnost, že žalobci pronásledování a hrozba vážné újmy skutečně hrozí, či zda je skutečně předmětný dokument pouze dalším vodítkem k závěru o celkové nevěrohodnosti žalobce a jeho snaze o protahování správního řízení ve věci. K tomu ovšem nedošlo, protože žalovaný bez dalšího uvedený důkaz neprovedl. Provedené důkazní řízení tak neodpovídalo požadavkům zásady volného hodnocení důkazů. Postup žalovaného proto krajský soud hodnotí jako nesouladný se zásadami důkazního řízení.
35. Toto pochybení žalovaného, tedy nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, představuje závažnou procesní vadu, pro níž musel krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Popsané podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem totiž mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Krajský soud k tomu poznamenává, že správní soudnictví je sice ovládáno zásadou plné jurisdikce, jsou-li ovšem nedostatky při zjištění skutkového stavu věci správním orgánem takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správního orgánu soudem, pak je na místě tuto povinnost uložit správnímu orgánu ve zrušujícím rozsudku, což je i příklad projednávané věci.
36. Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný právními názory vyslovenými krajským soudem v tomto rozsudku vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Aby mohl žalovaný dospět k nepochybnému závěru, že žalobce nesplňuje požadavky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, je třeba, aby v dalším řízení odstranil nedostatky, které mu tímto rozsudkem krajský soud vytkl. Tedy, pokud v mezidobí nenastaly problémy objektivního rázu (míněno zejména problémy technické povahy), které by to znemožnily, provede důkaz obsahem dokumentu, o němž žalobce tvrdí, že mu byl zaslán krajským soudem Šahíd Šírúdí v Teheránu a vztahuje se k jeho případu, případně provede v tomto směru i jiné důkazy. Postaví tak zcela najisto, zda žalobci újma ve smyslu zákona o azylu skutečně hrozí, či potvrdí svůj dosud zastávaný závěr o celkové nevěrohodnosti žalobce, resp. nevěrohodnosti jeho tvrzení. Pro tyto závěry si obstará rovněž dostatek aktuálních informací o zemi původu žalobce, z nichž bude moci vycházet při posouzení skutečností relevantních pro posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vezme v potaz i ty, které žalobce předložil nebo na které odkazoval v rámci soudního řízení.
38. Žalovaný může také provést za účelem úplného zjištění skutkového stavu věci jakékoliv jiné důkazy, shledá-li je pro rozhodnutí ve věci samé relevantními.
39. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci pak žalovaný opětovně posoudí důvodnost žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a své právní závěry odůvodní přezkoumatelným způsobem splňujícím kritéria vymezená v § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Náklady řízení

40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo

na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly, o čemž svědčí obsah soudního spisu.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. června 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce